

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra EN AFTENSCENE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 308. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262373632/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

nu og da med en forfængelig Selvtilfredshed bilde mig ind at have viist mig som en hæderlig Helt; men Bevidstheden af, at jeg egentlig Intet havde havt at bekjæmpe, som var Talen værd, fremstillede mig hendes Kamp saameget haardere og hendes Ydmygelse saa meget bitterere.

I denne Sindstilstand var det mig næsten uudsaaeligt bestandig at være beleiret af Don *Marcello*, der med paatrængende Venlighed sneg sig efter mig, hvor jeg saa gik eller stod. Han var hos mig Morgen og Aften; saa ofte han kunde, delte han ogsaa mine Maaltider.

En Eftermiddag, da vi just sad ved et lille Marmorbord ved det aabne Vindue og en Tjener havde bragt os en liden Vesperkost, bestaaende af Frugt, Ost, Brød og Viin, traadte Prindsessens fortroligste Kammerfrøken ind og leverede mig et lidet beskrevet Blad. Jeg gik ind i et Sideværelse og læste følgende Ord: »Drik ikke oftere med *Ham!*« skrevne med Prindsessens egen Haand.

Vinket var tydeligt nok!

Da jeg igjen traadte ind til Don *Marcello*, forekom det mig, som om han hurtigt gjemte et Papir inden for sin Kofte, og da jeg satte mig ned ved Bordet, bemærkede jeg, at han alt havde skjenket af den mørkerøde, toskanske Viin i begge de slebne Glas, som stode for os. Jeg lod, som Intet var, og gav mig roligt til at spise nogle Druer og Mandler.

Da sagde den unge Læge smilende: »Jeg har hørt fortælle, hvorlunde det er Skik og Brug i Eders nordlige Lande, at Mænd, som agte og elske hinanden, naar de ville slutte Venskab, besegle dette paa

en høitidelig Maade ved at tømme et Bæger tilsammen. Skulle nu ikke vi To,« vedblev han, i det han greb det foran ham staaende Bæger, »som jo nu ere saa gode Venner og Brødre i Kunsten, og som have, om end ei i Ord saa dog i Gjærningen, sluttet Broderskab, ogsaa besegle vore Hjerters Pagt paa en lignende Maade? og derhos love med Troskab at mindes hinanden, naar vi leve fjernt hver paa sit Sted?«

Jeg rakte alvorlig min Haand ud, han satte sit Glas og slog sin Høire i min.

»Ja,« svarede jeg, »saaledes er det Skik i mit Land; men til den høitidelige Ceremonie hører endnu et Tegn paa, at man har en fast, urokkelig Tro paa hinanden, at man vil dele Alt med hinanden, og dette Tegn bestaaer deri, at man vexler Bægrene!« og med disse Ord greb jeg hurtigt hans eget Glas og bød ham med en Haandbevægelse at tage mit. Han blegnede og hans Øine betragtede mig skummet.

»Naa, hvorfor drikker I ikke?« vedblev jeg, idet jeg hævede den fulde Pokal. Han stirrede taus og ubevægelig paa mig.

I dette Øieblik aabnedes Fløjdørene til Værelset, og Prindsesse *Laura Maria* af *Medici* traadte hurtigt ind, efterfulgt af et Par Cavalierer og en Vagt. Hun var bleg, og hendes sorte Øine lynede. Paa et Vink af hende greb Tvende af Vagten den forstenede Læge og holdt hans Arme fast. Han rystede som et Espeløv, Tænderne klappede i hans Mund og forgjeves forsøgte han paa at knæle.

»I har dog vel ikke drukket? Ved alle Helgene! drik ei!« sagde Prindsessen, henvendt til mig.